

„Când un om ți se pare aspru, gândește-te întotdeauna că o cetate întărită nu e neapărat o cetate inamică.”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XI

Numărul 617
19 - 25 aprilie 2023

Nelepădarea de ispitele imobiliar... ecumenice Din întuneric s-a făcut lumină...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu doar Arhiepiscopia Sucevei ar trebui să primească aceste terenuri din domeniul public al statului, ci toate eparhiile din județele în care mai există încă „rezerve” posibil a fi acaparate de rechinii imobiliari. Și nu doar pentru a siguranța aceste terenuri

– Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Suceava, așa cum, tot nu întâmplător, gestul președintelui Iohannis s-a suprapus (stranie coincidență, nu?!) și cu brusca punere în dezbaterea publică, jurnalistic-reflexiv feisbucistă, a mutării zilelor sfintelor noastre sărbători pascale pentru o comuniune liturgică (!) dimpreună cu alte rituri creștine. Așa cum

care au înflorit și moschei, și temple masonice și centre de manifestare a fel și fel de rituri, precum ale evreilor... hasdici, de acolo putând fi croite fel și fel de coridoare cu populațiile deja stabilite într-o Ucraină pe care Zelenski o vestește drept vitorul „mare Israel”.

Or, privind felul în care identitatea noastră ortodoxă este atacată din toate părțile, începând cu

Petre
Jipa

Nu mă puteam gândi la un asemenea titlu, dar am auzit un profiler, pe care eu îl respect, spunând: „Președintele Iohannis parcă este un spirit coborât acum din Valhalla”. Atunci m-am gândit cu amărăciune, cum să coboare el din regatul regelui Orin, acel regat al vikingilor care mureau cu spada ridicată...? Președintele nostru drag și scump nu are spadă, atunci ce să ridice, vocea? Iar vocea chiar de o ridică apare doar un simplu ecou: Pas cu pas de parastas. Iar ecoul: ras-tas, Stas. Deci ne încadrăm în stasul programat de organele noastre competente de Stas. Pardon, de stat...! Astfel mi-am adus aminte de conversațiile lui Diderot cu regina Ecaterina a II-a: „A governa arbitrar este rău, nu face excepție nici guvernul arbitrar al unui stăpân rău, ferm, drept și clarvăzător. Acest conducător îi obisnuiește să respecte și să prețuiască un sceptru oricare ar fi... Îndepărtează națiunii dreptul de a delibera, de a dori sau a nu dori, de a se opune chiar binelui”. Bietul filosof considera Rusia ca fiind o țară necivilizată dacă Ecaterina a II-a nu transformă autocrația într-o monarhie constituțională. „Guvern arbitrar”... da, multe semne de întrebare apar. Noi avem un guvern asemenea, dar au apărut „laterali” de colțul dreapta peste stânga, cu inflexiunile robotului Ion.

Noi știm că orice sistem pentru a exista nu are nevoie de tratate, iar noul și vechiul dacă este privit prin ochiul echilibrului sistemul funcționează corect. Dar a venit marele, cu semn schimbat, profesor Papahagii și marele Baconski care au descoperit sfera, plecând de la roată. Apoi au venit așa numiții „părinți spirituali” care vor să caute acul în carul cu fân al religiei. Și spun, dar asta pentru că au spus și alți prelați, prea-pătrați și prealungi: „Noul ca vechi (Paștile și calendarul). Sfântul Ioan Damaschin este cel care ne spune că întruparea Fiului lui Dumnezeu este „cea mai mare noutate din toate noutățile și singurul nou lucru sub soare”. Dacă Nașterea lui Hristos, Crăciunul, este noutatea absolută, de ce vrem ca Paștile, Învierea Sa, să rămână atașate de vechiul „absolut” al calendarului? Tot ceea ce este de la Hristos este înnoitor și se înnoiește permanent. Inclusiv Tradiția este înnoitoare și dinamică, având permanent legată de ea fidelitatea credinței

față de propriile rădăcini ale adevărului și ale autenticității. Lumina sfântă va veni și „pe nou”, pentru că vine de la Hristos, noutatea absolută, nu de la calendarul pe vechi. Mai mult, lumina din noaptea de Paști dintr-un sat izolat din Vaslui, care sigur nu are aeroport, este la fel de sfântă ca și cea care vine pe avion de la Ierusalim. Și cred cu tărie că va fi la fel de înnoitoare ca și aceea, pentru că Paștile cel adevărat, așa cum ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur, este săvârșirea Euharistiei, Hristos euharistic, Lumina lumii.

N.B.: O întrebare pentru „cei încremeniți în proiect”: de ce de Crăciun preferăm să fim cu „noul”, iar de Paști vrem cu tot dinadinsul să fim cu „vechiul”? Doar este Același Hristos, noutatea absolută.”

Dar această sclipire venită din lumina întunericului, nu vine de la ei, ea vine de la Ignatie, Episcopul Hușilor. De la ei, ei care nu mai sunt oameni politici, sunt doar trăitori în marea scaldătoare al unui jacuzzi politic, ei susțin această schimbare religioasă și vor a ne ademenii cu ea, cam tot așa cum Iuda a fost ademenit cu banii.

Dacă pe acești domni (domn vine de la numele Domnului, poate tovarăși este mai potrivit cuvântul) acum în prag de sărbătoare, în pragul „luminii din lumină” ce ne înfrățește, îi freacă grija din spusele lui Dabija, ei care sunt cu politica la zi pe altarul votului de la Paris. Noi ce să mai facem? Să rămână cum au stabilit, ei, politicienii...? Dacă auzeam cum Papa la Vatican invită pe preafericitul Daniel și cu ceilalți preoți, așa cum s-a întâmplat în cadrul primului sinod ecumenic de la Niceea, din anul 325, unde s-a stabilit că Paștele vor fi serbate totdeauna în prima duminică de după prima noapte cu Lună plină de după echinocțiul de primăvară. Diferența apare la faptul că Biserica Catolică calculează data Paștelui după o formulă de calcul a lunii pline de după echinocțiul de primăvară, în timp ce ortocșii calculează în funcție de luna plină astronomică. Atunci credeam în „vrăjitoriile” celor doi. Dar cum să cred că după 2000 de ani apare un filolog care are meritul să fi scris o carte apreciată de domnul (iar nu știu cu ce cuvânt să înlocuiesc) Pleșu. Iar Baconski are meritul că a fost băiatul unui poet și că a făcut baie în jacuzzi la Paris în gând cu Elena Udrea.

față de rapacitatea clanurilor imobiliar-politice ar trebui făcute astfel de transferuri, din domeniul public al statului spre domeniul public al unor municipii, în fond tot domeniul statului, ci și pentru a zidi legislativ borne de pavăză identitar ortodoxă. Și pentru a nu exista discuții despre posibila distrugere a fondurilor de resurse, prin faptul că aceste terenuri se află majoritar în posesia unor institute de cercetare agro-alimentară, aceste transferuri ar putea fi făcute fie și doar cu drept de folosință pentru un anumit număr de ani. Desigur, nu întâmplător negarea unui asemenea transfer în folosul bisericii noastre tradiționale s-a produs chiar înaintea Paștelui, prin intervenția la CCR a președintelui Iohannis față de legea de transfer în domeniul public al municipiului Suceava, către Arhiepiscopia Sucevei, a 20 de hectare din domeniul public al statului și din administrarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”

nu a fost întâmplător nici faptul că unii dintre teologii de sertar, care au „argumentat” această erezie printr-o presupusă corelare cu un calendar bizar deja în propria-i istorie, își au fiefurile și sinecurile de meditație ecumenică în preajma locurilor Sucevei, acolo unde, președintele Iohannis a decis că nu este cazul să se realizeze un asemenea transfer de terenuri ce ar putea întări o barieră ortodoxă.

Evident, este mult mai probabil ca, în cazul terenurilor de la Suceava, proecumenismul de sorginte iohanian-luteran-masonică să fi contat mai mult decât interesele unor rechini imobiliari în așteptare, „pescuind” oglindiri într-un viitor incert prin însăși sărăcia locurilor. Pentru că în zonele de nord ale țării, nu pământurilor ca oportunitate imobiliară ispitesc ieșirea la suprafață a prădătorilor, ci apariția pe însăși vetrele noastre a unor ideologii menite a diminua forța prezenței noastre ortodoxe. Căci acolo sunt zonele în

falsurile datelor de la recensământul care „identifica” scăderea masivă a numărului de credincioși ortocșii din România și continuând cu distrugerea patrimonial-religioasă, prin licitarea a sute, mii de obiecte cu rădăcini tot mai adânci înspre începuturile noastre, da!, se impun asemenea transferuri de terenuri pentru extinderea ansamblurilor episcopale ca șansă de a păstra fibrele din însăși esența izvodirii și continuității noastre.

Mănăstirea Surpatele (jud. Vâlcea) și rugăciunile stropite cu lacrimi ale doamnei Marica pentru martirii Brâncoveni

George V. Grigore

La doar trei kilometri de Mănăstirea Dintr-un Lemn – cunoscută creștinilor și turiștilor – se află Mănăstirea Surpatele, cu hramul „Sfânta Treime”, cea care străjuiește de veacuri pe valea Otăsăului, la poalele pădurii, într-un cadru natural binecuvântat de Dumnezeu. Numele îi

chiliile din jur, înfrumusețând mănăstirea cu toate cele de trebuință și dăruindu-i moșii. Rămasă văduvă în urma martiriului suferit de domnitor și de fiii săi, doamna Marica venea adesea aici la rugăciune cu soția sfetnicului Ianache Văcărescu, martirizat și el.

Numele „Surpatele” vine de la faptul că terenul pe care este așezată mănăstirea este instabil, în-

călugărițele mutându-se în apropiere, la Mănăstirea Dintr-un Lemn.

În anul 1927, Comisiunea Monumentelor Istorice a restaurat tot complexul monahal, lucrarea fiind terminată în anul 1935, amenajându-se și chiliile pentru 17 maici preadrecht creștine. Artistul plastic D.A. Lancelot a lăsat mai multe gravuri și desene reprezentând în detaliu

bine, în ciuda intemperțiilor, și poate fi admirată și în zilele noastre. Lăcașul sfânt se mai remarcă printr-o iconografie deosebită, prin aceea că aici se află o pictură rar întâlnită, respectiv „împărțirea hainelor lui Iisus”. Mai este și frumoasa icoană de hram a Sfintei Treimi (prăznuită a doua zi de Rusalii), dar și alte lucrări de artă, printre care: ușa de la intrare sculptată de Filip Tâmplarul, catapeteasma bogat ornamentată cu dantelărie din lemn de tei, în stil brâncovenesc, cu icoane originale, policandru cel mare dăruit de doamna Marica Brâncoveanu și altele.

În același timp, mai multe obiecte de artă care au aparținut mănăstirii se află acum în muzee din țară. La Muzeul Național de Artă al României se păstrează Evanghelia tipărită la București în 1693, ferecată în aur, lucrare de o deosebită frumusețe. Tot acolo se află și o candelă de argint, dăruită bisericii de la Surpatele, la trei ani de la moartea doamnei Marica, de fiica sa, Ancuța. Ultima consolidare a sfântului lăcaș a fost făcută între anii 1984 și 1986. „Boierii Jieni au avut strânse legături cu mănăstirea, ea fiind loc de închinare și de consolare al familiei lor, mai ales în timpul stareței Agapia Jianu, sora mamei Jienilor. Mai mult, se povestește că boierul-haiduc ar fi jurat în fața preotului de aici – Antonie Bazaclin Zugravul – să lupte până la moarte împotriva ciocoilor de neam fanariot care asupreau poporul român.

În 1820, Tudor Vladimirescu, împreună cu oastea sa, a jurat pe drapel, Evanghelia și cruce, în

prezența Prea Sfinției Ilarion al Argeșului (1820-1823), spre a duce la capăt lupta pentru eliberarea poporului de fanarioți”, povestește maica stareță Eftimia Constantin, făcând un scurt istoric al mănăstirii pe care o păstorește. „Cam în aceeași perioadă a fost înmormântată Florica, sora boierului Jianu, logodnica lui Tudor Vladimirescu, pe care o furase și o batjocorise Cârserdarul Stoica, guvernatorul Olteniei, chiar în noaptea logodnei. Pentru această faptă, el a fost prins, adus aici, judecat și omorât pe mormântul Floricăi de însuși fratele ei, boierul-haiduc Iancu Jianu. De acest mormânt știau maicile care au venit în 1926 se refacă chiliile”, ne mai spune maica stareță.

Tabloul votiv din mănăstire înfățișează familia lui Brâncoveanu, doi dintre fii și trei dintre fiice acestea fiind reprezentate de înălțime egală cu părinții lor. Toate cele 13 persoane poartă coroane cu fleuroane. Lăcașul a fost vizitat în anul 1860 de către scriitorul Alexandru Odobescu, care a rămas profund impresionat de frumusețea lui. Prin urmare, dacă drumurile vă poartă pe plaiuri vâlcene, nu ocoliți Mănăstirea „Sfânta Treime” Surpatele, care aparține de localitatea Frâncești. Mai ales că aici se află și o icoană a Maicii Domnului, făcătoare de minuni..

vine de la satul în care este ctitorită, satul Surpatele, sat aparținând de comuna Frâncești, județul Vâlcea. Mănăstirea a fost construită în secolul XVI, de către logofătul Tudor Drăgoescu, fratele său Stanciu și preotul Dumitru Bălașa. Era o construcție de lemn despre care nu se știe prea mult. Constantin Brâncoveanu a donat mănăstirii de aici o Evangheliuă cu coperti plătate cu argint poleit, pe care dăinuie înscrisul de donare cu semnătura sa olografă. De remarcat este că la vremea respectivă Constantin Brâncoveanu era doar vel-spătar. În anul 1706, doamna lui Brâncoveanu, Marica, a refăcut biserica și

tâmplându-se ca sfântul lăcaș să fie dăruit la o astfel de alunecare spre sfârșitul secolului al XIX-lea. De Mănăstirea Surpatele se leagă și legenda foarte tristă a tinerei Florica, sora haiducului Iancu Jianu, care este îngropată aici. Altă personalitate legată de Mănăstirea Surpatele este Anton Pann, cel care a fost scriitor și muzicolog, profesor al maicilor de aici și de la Mănăstirea Dintr-un Lemn, perioada în care a activat la cele două lăcașuri vâlcene fiind cuprinsă între 1837 și 1850. Datorită faptului că a ajuns în timp într-un grad mare de ruinare, datorită lipsei de fonduri, mănăstirea a fost închisă în anul 1872,

complexul monahal de la Surpatele, ceea ce a fost foarte important în refacerea de mai târziu a incintei distruse. În 1926, câteva măicuțe venite în acest scop de la Mănăstirea „Dintr-un Lemn” s-au orientat după acele gravuri și au reconstituit totul cu multă muncă și răbdare, ajutate bineînțeles de constructori. Abandonată din cauza surpării chiliilor vreme de 57 de ani, mănăstirea s-a redeschis atunci cu totul. Biserica este declarată monument de artă brâncovenească, pictura fiind realizată de meșterii zugravi Andrei, Iosif Ieromonahul, Hranite și Ștefan. Pictura s-a păstrat

De fapt, toți patrioții români sunt persona non-grata în Ucraina...

Ionuț
Țene

Zilele acestea a ieșit la iveală o situație care este generală de mulți ani, nu particulară din partea factorilor decizionali ai autorităților ucrainene de la Kiev, faptul că majoritatea activiștilor civici români care militează pentru drepturile românilor din Ucraina, aproape toți jurnaliștii patrioți din România, în

Bucovina de nord, fapt care a deranjat regimul de la Kiev, ce persecută minoritățile, deși vrea să intre în UE și NATO. Din păcate, presa și purtătorii de cuvânt a unor partide de guvernământ au preluat narativul anti-românesc al SBU, care nu este de azi de ieri, ci de ani buni de zile împotriva suveranității României. Nu numai George Simion are interdicție de a intra în Ucraina, ci marea majoritate

fost opriți apoi la Cernăuți sau Solotvino de agenți SBU îmbrăcați în uniforme ale poliției rutiere și maltratați, iar portbagajele mașinilor sparte și cărțile în limba română sau manualele școlare românești aruncate pe jos în noroi și călcate în picioare, asta înainte de a începe în 2014 conflictul din Crimeea. După 2015 situația s-a înrăutățit și mai mult și numeroși activiști civici și jurnaliști români au fost opriți la

lege narativul SBU, care a pus pe lista neagră, pe Andrei Marga, fost demnitar al statului român. S-a ajuns în România, ca unui lider al unui partid politic parlamentar să-i fie teamă pentru viața sa că a supărat regimul de la Kiev. E grav că SRI și SIE știu de toate aceste abuzuri și se pare că nu asigură protecția cetățenilor români amenințați de regimul de la Kiev, că de la președintele nostru cu „casa

lor de guvernământ sau presa de sistem aruncă pe piața publică narativele speculative și mincinoase ale unui serviciu secret străin, care calcă absolut la propriu tot ce este democrație, libertate, drepturi și interese economice ale românilor din Ucraina și din România. Calomniile antiromânești ale unor structuri străine sunt luate de bune de către autoritățile noastre? Europa unită și democratică nu se poate

frunte cu fostul premier basarabean Mircea Druc – unionist recunoscut – au interdicție de a intra în Ucraina. Vâlva de zilele acestea, cu interdicția lui George Simion, liderul celui de-al treilea partid al țării, iar după unele sondaje chiar al doilea, că este persona non-grata în Ucraina, nu face decât să confirme că excepția este o regulă pentru autoritățile de la Kiev. Interdicția unui lider politic parlamentar puternic a atras atenția presei, care din păcate preia fără să filtreze și analizeze narativul serviciului de securitate ucrainean SBU.

Românii află cu surprindere abia acum că un lider politic important al României are interdicție de a intra în Ucraina din 2021. George Simion pune această interdicție pe seama că a vorbit de România „dodoloată” și de drepturile românilor din

a patrioților români.

Românii nu știu că presa și autoritățile centrale de la București țin ascunsă situația gravă a românilor din România persecutați de regimul de la Kiev, ca să nu mai vorbim de cei din Ucraina, care sunt supuși unei politici de asimilare forțată, prin desființarea școlilor românești și a serviciului religios în limba română. După 2005, tot mai mulți lideri civici, președinți de asociații culturale, care militează pentru drepturile minorității române din Ucraina, au devenit persona non-grata în Ucraina. Dureros că acești lideri patrioți români, începând cu 2005, au aflat abia la frontieră, fiind supuși umilințelor că sunt persona non-grata, fiind reținuți de poliție în celule insalubre de la vamă.

Alții au fost mai ghinionisți, după ce au fost lăsați să intre în Ucraina, au

frontieră de poliția ucraineană, fiind reținuți până soseau pe email sau fax sentințele de la Tribunalele din Cernăuți sau Hust cu interdicția la ordinele SBU.

Acești activiști și jurnaliști patrioți români au făcut sesizări la MAE, informând despre abuzurile autorităților ucrainene. Bineînțeles autoritățile centrale de la București nu au întreprins absolut nimica și nu au sesizat autoritățile ucrainene pentru aceste abuzuri.

După ce a izbucnit războiul în februarie 2022, lucrurile au devenit și mai grave pentru români. Pe regimul de la Kiev îl doare la Băstroe de România, după ce a interzis școlile românești și limba română în biserici și după ce ne-au falimentat fermierii cu grâne ieftine fără taxe vamale. Însă autoritățile și presa de la București iau literă de

părintească” în Bavaria nu mă aștept să ne asigure integritatea teritorială, demnitatea națională și viața noastră. Un serviciu secret străin face absolut ce vrea în țara noastră? În Moldova noastră s-a ajuns pe alocuri la un condominiu, ca în Ardeal? SRI este ca de obicei depășit de situație? Nu e în stare să contracareze agenții ucraineni de pe teritoriul României care lovesc în patrioții români și interesele României.

Toți mai mulți patrioți români vorbesc despre faptul că au fost „vânduți” chiar din interiorul structurilor noastre? Contraspionajul nostru este falimentat de sistemul de pensionare anticipat – de foarte tineri – a ofițerilor noștri, tocmai când câștigă experiență să poată contracara acțiunile altor servicii?

Este deosebit de grav și frizează trădarea, când lideri politici ai partide-

face cu încălcarea drepturilor și libertăților cetățenești fundamentale. Paradoxal, interdicția dată cetățenilor români de a intra în Bucovina de nord și în Maramureșul istoric a devenit hârtia de turnesol, o „diplomă de recunoaștere” că sunt cu adevărat patrioți români. La Kiev, persona non-grata suntem toți!

Suflul fiarelor rătăcite...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu este o simplă sminteală la adresa sfințelor noastre Luminarii și a sfinților noștri părinți pentru a trece prin citirea sinceră și înlăcrimată de acatiste ori prin dezlegări de blestem... Nu e nici o rătăcire „oarecare” a Drumului... Căci ar fi trebuit ca bezmeticul eretic, el „cal troian” în pangarul de vorbitori plasați, să fie pe calea credinței... Dar el nu se află pe acolo... Iar prezența lui drept purtător de cuvânt al bisericii noastre nu l-așază de drept printre cei îndreptățiți a vorbi și, mai ales, a ne dojeni sfinții părinți și preoții cu impunerea lui teosofice... Mai ales el, un purtător de vorbe ce a trecut cu mult dincolo de cuvântul ales pe care trebuia să-l transmită în numele arhierilor, el dovedindu-se un iuda, dar nu Tadeul, ci un bulgăre de tăciune încins înfipt în trupul Ortodoxiei... Și nu poate fi iertat pentru vorbele răutăcioase la adresa Înaltpreasfințitului părinte Teodosie... Pentru că acolo nu este vorba de greșală, acolo este un plan diabolic menit a sfârâma prin putreziciunea antihriștilor altarele sfințelor noastre biserici...

Și nu este vorba nici de mințile pierdute ale aceluia ce a uitat să se mai îplinească duhovnicește, aici este oglindirea unui eretic scuișând de-a dreptul peste odoarele noastre... Pentru că, dintâi, acest „ban” Bănescu a încercat a boți sfințele noastre Luminarii Pascale prin eretica împă-

chetare a tradițiilor noastre în ambalajul de mucava a altor culte și rituri, pentru a se mai săvârși sfințele sărbători pascale doar după litera și dezlegările date de aceștia... Or, să faci așa ceva chiar în postul Sfințelor Paști, denotă că sufletul acestuia este mai fierbinte decât tăciunile înfipt de antihriști în pieptul sfinților ce-și mărturiseau credința...

Dar noi, fiind mult prea răbdători, l-am lăsat pe

nevrednicul vorbitor să arunce pe mai departe astfel de blestemății din umbra de nelumină în care s-a ghemuit scrobind idolatrii... Și a revenit cu mai multă încredințare. Dar nu pentru a-și cere smerită iertare pentru cuvintele aruncate, nici pentru a se pocăi pentru slujul din ghearele focului la care s-

a tocmit prin certarea noastră, că nu ne ducem după alte rituri în împlinirea tainelor sfințelor sărbători pascale, atacându-l mai tare pe pastorul Tomisului Ortodoxiei noastre, cel ce a cutezat a-i da poate cea mai simplă și clară replică printr-o singură adresare, Părintele Teodosie osteindu-l pe acest preaorfan de credință cu apele binecuvântate ale cunoașterii duhovnicești.

Pentru că nu ai nevoie de to-muri, de prelegeri, de explicații sofiste pentru a împărtăși cunoașterea faptului de ce nu noi trebuie să ne schimbăm data Paștilor... Pentru că doar la ortodocși vine lumina... Și punct...

Iar zețarul de ghioc în bobi de ceașcă pe post de alese citate teologice nu s-a mărturisit din păcatul în care a ajuns... Și a continuat, scriindu-i în zeflema Preasfinției ca unui nevrednic băgător în seamă. Că l-a făcut ignorat, că l-a bruscat cu mârșăria unor greșeli gramaticale și lexicale, inerente în cuvântul duhovnicesc liber, necitit, ar fi cum ar fi, dar să-i azvârle invitația de a învăța din dogmele celorlalte culte religioase, asta chiar arată rostul acestor atacuri mârșave ce nu sunt întâmplătoare. Căci, oare cum să-și permită acest neica nimeni, mai citit, e drept!, să-i ceară vajnicului nostru apărător al Ortodoxiei să dea deoparte cunoașterea și arderea însuflețită pentru credința ce i-a fost menită, să se lepede de harul unei singure cunoașteri-crez, ceea a luminoasei trăiri ortodoxe, pentru a învăța despre alte culte și religii?! Asta fac filosofii și ecumeniștii de rit teosofic... Cei ce azvârlă de

fel cu pietre săritoare în căușul „apelor” din albiile secate ale celorlalte culte...

Și nu, machiavelismul acestui iuda nu este întâmplător... Căci se apropie congresele masonice ce vor încăleca, prin apocrifele filosofii de sertar emanate de feluții pseudointelectuali, nu doar tradiția și spiritualitatea noastră, ci însăși grăirile ortodoxe, fiind un atac la adresa bisericii noastre de care, cei meniți a veghea și păstori curgerea în vremuri, nu pare a le păsa, poate pentru că ei nu mai sunt de fapt acolo, ci într-o „patriarhie” a ecumenismului celor rătăciți... Și nu trebuie să așteptăm ca sfinții părinți să se ridice singuri împotriva acestor noi barbari... Ci și noi, mireni, trebuie să ne facem zid de milioane de „Ștefani” apărându-ne Credința în fața acestei revărsări anti-ortodoxă și apoi anti-creștină. Pentru că acei „cai troiani” pe care numitul Bănescu îi cere a fi cercetați prin dulapurile și vitrinele Arhiepiscopiei Tomisului, și ai vrednicului ei apărător, sunt strecurați tocmai de aceia ce fac asemenea reproșuri...

Despre singurătate pe drumul durerii. A lor! A pruncilor!...

Zoe
Dantes

Un rău, în lumea asta poate fi făcut de un singur om. Un bine, în lumea asta implică cel puțin doi oameni! Pe cel care-l face și pe cel care zâmbește și se bucură. Răul în esența lui, se îndreaptă de obicei împotriva mai multor persoane. I se face un rău cuiva, dar acel rău aduce cu el multe victime colaterale. Care suferă! Singurătatea nu este despre a face ceva. Este despre a suferi. A suferi de singurătate, înseamnă a omorî trăirea. A omorî trăirea înseamnă a șterge lumina din ochii cuiva, a fi singur în fata valului care vine să strivească sufletul de pietrele ce se află pe malul unei mări cu valurile furtunoase. Un rău înseamnă că te face să fii pus în fața unui fapt împlinit. Te lasă fără apărare în fața vrăjmașului. Căci până la urmă despre asta este vorba.

De la începutul lumii, suferința și răul au adunat dimpreună oamenii. Au adunat dimpreună sufletele care se strâng laolaltă pentru mângâiere când curg lacrimile și rana

nevăzută sângerează. Ce se întâmplă cu noi toți din ultimii trei ani, este despre singurătate. Să fii departe de aproapele tău, să fii „distanțat”, să nu te atingi, să nu te îmbrățișezi, să nu mai ai compasiune, să nu existe „dimpună”, este un

blestem pe care lumea îl trăiește. Uneori există lucruri mai rele și mai grele decât moartea! Și asta înseamnă să fii singur!

Singur în durere, în deznădejde, aruncat într-un hău negru fără fund. Fără nici o speranță, fără puțință de a vedea lumina. Ești într-un întuneric greu, negru, în

care și umbra ta te-a părăsit. Puterea sufletească a unui om este anihilată în acest mod. A rămâne singur, înseamnă a nu mai avea motive pentru a merge mai departe și cu siguranță, a nu mai fi capabil să vezi adevărul. A nu mai fi capabil

să vezi Lumina.

Abia atunci devii o pradă sigură pentru vrăjmaș, oricare ar fi el. Vrăjmașul nevăzut este cel mai greu de învins. Pentru că el poate îmbrăca orice față. Uneori pe cea a ultimei persoane la care te gândești. Un rău nevăzut, devastează de cele mai

multe ori totul în jur și nu poate fi arătat. Îl știe și îl cunoaște doar cel care l-a adus și i-a dat drumul în viețile noastre. Un rău nevăzut este arma perfectă de a împrăștia peste lume întunericul greu și dureros. De obicei, răul ca și păcatul,

bate la ușile tuturor celor dragi, îi vizitează pe toți, luând de la fiecare ce e mai important pentru ei.

Asta înseamnă suferință! Nu faptul că ți se întâmplă doar ție! Tu rămâi singur în fața durerii, deși, poate atunci ai nevoie cel mai mult de cei dragi. Despre singurătate a fost

vorba în ultimii trei ani! Despre a rămâne de unul singur în bucurie, în durere, în pierdere, în bogăție, în sărăcie, în boală, în sănătate, în viață și mai ales în moarte! Răul a fost cumva depășit de cei mari. Unii au înțeles, alții încă nu. Dar acum, urmează răul suprem. Ce pregătesc indivizii aștia pentru prunci este răul suprem! Să vă fie luați pruncii de lângă voi, să fie scoși din familii, pentru că statul va avea mult mai multă grijă de ei, este distrugerea totală a unui neam! Nu se mulțumesc cu nimic! Ținta lor au fost pruncii, de la început! Spun asta de trei ani!

A venit vremea! Ori ei, ori noi! Altă cale nu există! În fața acestei nebunii, pruncii sunt singuri. E vremea să strângem rândurile! Măcar în ultimul ceas. Dacă nu pentru noi, suntem obligați să o facem pentru ei!